

זוהר חלק א' פרשת לך לך (צ.)

הקב"ה בחר בהם מכל שאר העמים, ועשה אותם חלקו ונחלתו

ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה וגו'. פתח רבי חייא ואמר (תהלים ק"ג) ברכו ה' מלאכיו גבורי כח עושי דברו וגו', זכאים הם ישראל מכל שאר אומות העולם, שהקב"ה בחר בהם מכל שאר העמים, ועשה אותם חלקו ונחלתו, ועל כן נתן להם התורה הקדושה, לפי שכלם היו ברצון אחד על הר סיני והקדימו עשיה לשמיעה, כיון שהקדימו עשיה לשמיעה קרא הקב"ה לפמליא שלו ואמר להם, עד כאן אתם הייתם יחידים לפני בעולם, מכאן ולהלאה הנה בני אשר בארץ חברים עמכם בכל, ואין לכם רשות לקדש את שמי עד שישראל יתחברו עמכם בארץ, וכלכם תהיו חברים יחד לקדש את שמי, בשביל שהקדימו עשיה לשמיעה כמו שמלאכים העליונים עושים ברקיע, שכתוב ברכו ה' מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו, עושי דברו בתחלה ואחר כך לשמוע.

הצדיקים אשר בארץ, הם חשובים לפני הקב"ה כמלאכים העליונים שברקיע

דבר אחר, ברכו ה' מלאכיו, אלו הם הצדיקים אשר בארץ, שהם חשובים לפני הקב"ה כמלאכים העליונים שברקיע, לפני שהם גבורי כח שמתגברים על יצרם כגבור חזק שמתגבר על שונאו, לשמוע בקול דברו, שזוכים בכל יום לשמוע קול מלמעלה בשעה שנצרכים, ועתה מי יוכל לעמוד בפניהם שהם קדושים עליונים, השגחת הקב"ה עליהם בכל יום, ועל זה כתוב (שם פ"ד) אשרי אדם עוז לו בך וגו'.

זוהר חלק ד' פרשת במדבר (ק"ח).

כמה חביבה התורה לפני הקב"ה, שהרי בכל מקום שדברי התורה נשמעים, הקב"ה וכל חיילותיו כולם מאזינים לקולו

וזבחת שלמים ואכלת שם ושמתח לפני ה' אלהיך, רבי אלעזר פתח (ישעי' ס"ו) שמחו את ירושלים וגילו בה כל אהביה וגו', כמה חביבה התורה לפני הקב"ה, שהרי בכל מקום שדברי התורה נשמעים, הקב"ה וכל חיילותיו כולם מאזינים לקולו, והקב"ה בא לדור עמו, זה שכתוב בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך, ולא עוד אלא שמשנאו נופלים לפניו, וזה נתבאר, בוא וראה מצות התורה עליונים הם למעלה, כשבא האדם ועושה מצוה אחת, זאת המצוה עומדת לפני הקב"ה ונתעטרה לפניו, ואומרת פלוני

עשה אותי ומן פלוני אני, לפי שזה האדם עורר אותה למעלה, כדמיון שהוא עורר אותה למטה, כמו כן נתעורר למעלה, ועושה שלום למעלה ולמטה, כמו שכתוב (ישעי' כ"ז) או יחזק במעוזי יעשה שלום לי שלום יעשה לי, יעשה שלום לי למעלה, שלום יעשה לי למטה, אשרי חלקו של אדם ההוא שעושה מצות התורה, שמחו את ירושלים וגוי, לפי ששמחה לא נמצאת אלא בזמן שעמדו ישראל בארץ הקדושה, כי שם נתחברה השכינה בהקב"ה, ואז היא שמחת כלם, שמחת העליונים והתחתונים, ובזמן שישראל אין נמצאים בארץ הקדושה אסור לו לאדם לשמוח ולהראות שמחה, שכתוב שמחו את ירושלים וגילו בה וגוי, וגילו בה דוקא.

בזמן שירושלים בשמחה צריך האדם לשמוח

רבי אבא ראה איש אחד שהיה שמח בבתי משחק השרים שבבבל, בעט בו ואמר שמחו את ירושלים כתוב, בזמן שירושלים בשמחה צריך האדם לשמוח, ר' אלעזר לטעמיה שאמר שמחו את ירושלים היינו מה שכתוב עבדו את ה' בשמחה, כתוב אחד אומר עבדו את ה' בשמחה, וכתוב אחד אומר עבדו את ה' ביראה ביראה וגילו ברעדה, מה בין זה לזה, אלא כאן בזמן שישראל יושבים בארץ הקדושה, וכאן בזמן שישראל יושבים בארץ אחרת.

כשהקב"ה יבוא אליה ויוקימה מהעפר ויאמר התנערי מעפר קומי, אז שמחה תהיה נקראת שמחת הכל

דבר אחר, עבדו את ה' ביראה, זו כנסת ישראל בזמן שהיא בגלות בין העמים, אמר רבי יהודה והלא כתוב (ישעי' נ"ה) כי בשמחה תצאו, וזו היא כנסת ישראל, וכיון שאמר תצאו היינו מן הגלות ונקראת שמחה, אמר ליה ודאי כך הוא שכל זמן שהיא בגלות ושוכבת לעפר לא נקראת שמחה, עד שהקב"ה יבוא אליה ויוקימה מהעפר ויאמר (שם נ"ב) התנערי מעפר קומי, קומי אורי וגוי, ויתחברו כאחד, אז שמחה תהיה נקראת שמחת הכל, ואז בשמחה תצאו בודאי, ואז הרבה חיילות יצאו לקראת השכינה לשמוח בחופת המלך, כמו שכתוב ההרים והגבעות יפצחו לפניכם רנה, וכתוב כי הלך לפניכם ה' ומאספכם אלהי ישראל.

זוהר חלק ב' פרשת תרומה (ק"ס):

אם עבודתכם ברצון הטוב אתם אחי, ואם לא אתם עמי

הסכת ושמע ישראל היום הזה נהיית לעם לה' אלהיך. פתח רבי יוסי ואמר, כתוב שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, וכתוב הסכת ושמע ישראל היום הזה נהיית לעם, וכתוב (דברים ט') שמע ישראל אתה עובר היום את הירדן, כל אלה שמע ושמע שאמר משה למה, שהרי שמע ישראל של היחוד נכון, שבודאי זה לדרש הוא בא כמו שביארו, אבל אלו האחרים למה, אלא כלם לדרש באים,, אבל שמע ישראל של כל השאר אין הם כמו שמע ישראל זה של היחוד, כי כל שמע האחרים לדרש באים וכלם במקום אחר נדבקו, הסכת

ושמע ישראל היום הזה נהיית לעם, שמע ישראל אתה עובר היום את הירדן, כלם במדרגה התחתונה נדבקו^[טז] היום הזה נהיית לעם, מהו נהיית, היית היה צריך לומר, אלא בכל מקום עם הוא כאשר נשבר לבכם בהכרח לעבודה, כמו שכתוב (דניאל ח') נהייתי ונחליתי, וזה שכתוב (דברי הימים א' כ"ח) שמעוני אחי ועמי, אם אחי למה עמי, ואם עמי למה אחי, אלא אמר דוד, **אם עבודתכם ברצון טוב אתם אחי, ואם לא אתם עמי, לשבור לבכם בהכרח לעבודתי, וכן היום הזה נהיית לעם, נשבר לבך להכריחך לעבודת הקב"ה**, אף כך שמע ישראל אתה עובר היום את הירדן, הכל במדרגה התחתונה הוא, אבל שמע ישראל של היחוד הוא במדרגה העליונה, שהרי הוא הסוד שלמעלה ושלמטה כמו שנתבאר.

זוהר חלק ד' פרשת שלח (קס"ו):

רבי שמעון עלה לראות דור המדבר - וגם רואה שעולה באותו האור צורת בית המקדש בהרבה ציורים

ארור משגה עור בדרך (דברים כז יח). רבי שמעון עלה לראות דור המדבר ואותן החברים של הישיבה שלהם, ראה שם כמה תמונות של חברים סביבו, אמרו לו אל תירא בן יוחאי, אל תירא מנורה הקדושה, כתוב ותשמח תוך שמחות רבונך, כתב כל אותן הדברים ששמע בלילה ההוא, עמל בהם והגה בהם ולא שכח דבר, כשהגיע הבקר נשא עיניו וראה אור גדול שהיה מאיר ברקיע, השפיל עיניו למטה, חזר ונשא עיניו כבתחלה וראה שכל הרקיע האיר מאור ההוא, וגם ראה שעולה באותו רואה צורת בית המקדש בהרבה ציורים, שמח רבי שמעון, ולאחר רגע נגזו אור ההוא, בתוך כך הנה שני שלוחים באו אליו, מצאוהו ראשו בין ברכיו, אמרו לו שלום עליך אדון, שלום למי שעליונים ותחתונים מבקשים להקדים לו שלום, עמוד, עמד רבי שמעון ושמח בהם, אמרו לו האם לא ראית נחת רוח שעשה לך רבונך, הראית אור הבית ברקיע, אמר להם ראיתי, אמרו לו באותה השעה הוציא התהום את בית המקדש, והעבירו הקב"ה בים הגדול, ומאורו היה מאיר הרקיע, עוד אמרו לו, ראש הישיבה דורש בשלומך, והוא יודע שאנחנו שלוחים אצלך.

יִשְׁאַלוּ אוֹתִי בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה, "שְׁלוֹם יְהוּדָה! הֲאֵם יִדְעַתְּ שְׂאֵפֶשֶׁר לְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִפְּצַצַת אָטוֹם?" אָשִׁיב, "כֵּן."

יִשְׁאַלוּ, "וַיְמָה עֲשִׂיתְ לָזֶה?"

אָשִׁיב, "הַדְּפֶסְתִּי מִלְיוֹנֵי סִפְרִים עַל הַזוּהַר, וְאִמְרַתִּי בְּדַרְשׁוֹת אֶת הָאֲמַת שְׁכַל הַרְבָּנִים וְהָרְאִישֵׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלֹא אוֹמְרִים לְקַהֵל שְׁלֵהֶם לְלַמֵּד זוּהַר הַקְּדוּשָׁה הֵם רְאִישֵׁי הָעֵרָב רַב [כֹּל זֶה כְּתוּב בְּזוּהַר"ק 172 פְּעָמִים - וְגַם מוּבָאִים בְּ-140 סִפְרֵי תַלְמִידֵי בַעַל שֵׁם טוֹב זִי"ע - סֵף הַכֹּל 310 מְרָאֵי מְקוּמוֹת, וְהַדְּפֶסְתִּי הַכֹּל בְּ-17 סִפְרִים וְכָל אֶחָד יְכוּל לְרְאוֹת אֶת זֶה]. וְהֵם אֲשֵׁמִים עַל כָּל הָאֲסוּנוֹת שְׂמַגִּיעִים לְכָל־ל יִשְׂרָאֵל מִיַּדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ. זֶה הִיא הָאֲמַת הַיְחִידָה שֶׁתִּתְקַבֵּל בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה."